

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Må jeg ikke sige til fru Margrete Auken, inden man nu begynder at slynge om sig med begreber som retsbog, dombog, og hvad ved jeg, at det ville dog være klædeligt, hvis fru Margrete Auken vidste, hvad hun talte om.

Det, Rigsretten har gjort, er, at man har truffet en beslutning, og den står i retsbogen som en beslutning, og den skal ikke begrundes. Og det er en beslutning, Rigsrettens dommere har pligt til at træffe på egen hånd uden procedure, nemlig hvis dommerne ikke mener, at den tiltalte er i stand til at forsvare sig. Det er det, retten har gjort, og det kan man jo læse i papirerne, og man kan sågar læse det i den pressemeddelelse, Højesterets præsident som formand for Rigsretten sendte ud.

Og så synes jeg, jeg for sidste gang vil sige, at den her sag har intet med præcedens at gøre. Ingen anklager og ingen anklaget kan gå hen til en dommer og sige, at nu vil jeg have, at tiltalen bliver frafaldet. Det kan man fremsætte en begæring om til anklagemyndigheden, og gør anklagemyndigheden det ikke, så kører sagen, og så må domstolene tage stilling til, om der skal ske domfældelse eller frifindelse, så man kan ikke blande den almindelige anklagemyndighed ind i denne her situation.

Her er det Folketinget, hvert eneste enkelte medlem, der er anklager. Og jeg må sige, at jeg synes det er sørgeligt, at modet desværre svigter. Et flertal har lagt sig fast på, hvad der er sket i Udvalget for Forretningsordenen, men det er jo debatten her, der skal afgøre det, og det er hver enkelt holdning til, om Ninn-Hansen skal slæbes igennem mere, der bør danne baggrund for, om man fortsat har mod til at opretholde den tiltale. Det er et spørgsmål om mod.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det siger faktisk noget om seriøsiteten hos nogle, når man begynder at skelne mellem, om en beslutning står i retsbogen eller den står i dombogen. Jeg kender godt de juridiske forskelle; men uanset om beslutningen eller kendelsen har stået det ene eller det andet sted, tror fru Margrete Auken så, at det ville have haft nogen indflydelse på Retslægerådets vurdering af hr. Ninn-Hansens helbred?

Det, fru Margrete Auken står og siger, er, at det er mindre lødigt, når det står som en beslutning i retsbogen end som en kendelse i dombog-

gen. Det, det handler om, er hr. Ninn-Hansens helbred, hans evne til at være til stede og forsvare sig i en retssag, og ikke nogle juridiske spidsfindigheder.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Der var en dernede i salen, der sagde før, at jeg ikke kunne være bekendt at sige, at det kun er hr. Hans Engell, der har pustet sig op. Så jeg vil da gerne udvide det.

Der er forskel på, om det står i en dombog, eller om det står i en retsbog. Det er der. Og det er først, når det har stået i dombogen, at det er fuldstændigt, så er sagen lukket.

Indtil da kan vi køre med sagen. I det øjeblik, vi så f.eks. beslutter herinde, at vi vil frafalde, går den hen og kommer til en formel frifindelse. Det er det, der sker. Den kommer til at stå i dombogen, og så er der lukket, uanset hvordan Ninn-Hansen får det bagefter. Indtil videre er den det andet sted, og det kan altså ikke nytte noget, at man stabler, puster, hidser, eller hvad man nu gør, sig op. For ned kommer man igen i samme øjeblik, det her skal konfronteres med, hvad der er det juridiske faktum i denne sag. Og jeg beklager altså meget, at der er et mindretal herinde – men heldigvis er det dog et mindretal – der føler, at vi skal blæse højt og flot på, både hvad der er dansk retspraksis og dansk lovgivning. Lovgivningen kan man lave om på. Praksis kan man også lave om på, men det vil være gavnligt, om man sagde, at det var det, man gjorde.

Og så lad mig sige til allersidst, at nu skal jeg nok lade være med at gå videre ind i sagen. Jeg synes, det er ubehageligt, at vi bliver bragt i en situation, hvor vi meget let kunne komme til at snakke om ting, som har været fortrolighedsbeholdt, og derfor kan komme til at sige, hvad vi faktisk mener, det drejer sig om med den sygdom.

Jeg ved godt, at Rigsrettens pressemeddelelse er underskrevet af højesteretspræsident Pontoppidan, men det bliver den altså ikke mere retsgyldig af i den her sammenhæng. Den siger, at der er en beslutning, og den skal så tages op igen. Vi går ikke ind og siger: Vi kan ikke uden videre omgøre en beslutning. Vi kan bede om, at der sker noget, så den kommer til en kendelse, og den kommer til forhandling. Ellers ville det da også være ret uhyggeligt, hvis det var sådan, at en domstol godt må sige: Så, nu er vi færdige, og ingen så kunne komme og gøre indsigelse